گاهی قیـد حالت به صورت جملهٔ اسمیّه همراه با حرف «واو حالیّـه» و به دنبـال آن یک ضمیر می‌آید؛ مثال:

الف. رَأَیْتُ الْفَلّاحَ وَ هوَ یَجْمَعُ الْمَحصولَ.	ب. أُشاهِدُ قاسِماً وَ هوَ جالِسٌ بَیْنَ الشَّجَرَتَیـنِ.
کشاورز را دیدم، در حالی‌که محصول را جمع می‌کرد.	قاسم را می‌بینم، درحالی‌که میان دو درخت نشسته است.
	

■ در جملهٔ الف قید حالت به صورت ماضی استمراری ترجمه می‌شود.

ترجمه کن آیات کریمه را، سپس ممیز کن حال را

اِخْتَبِرْ نَفْسَكَ. تَرْجِمِ الْآیاتِ الْکَریـمَةَ ، ثُمَّ عَیِّنِ «الْحالَ».

۱ـ ﴿... وَ خُلِـقَ الْإنسانُ ضَعیفـاً﴾ اَلنِّساء: ۲۸

حال / مشتق نکره منصوب — و انسان، ناتوان آفریده شده است.

۲ـ ﴿وَ لا تَهِنوا[1] وَ لا تَـحْزَنوا وَ أَنتُمُ الْأَعْـلَـوْنَ ...﴾ آلُ عِمران: ۱۳۹

حال (جمله اسمیه) — سست نشوید و اندوهگین مگردید درحالی که شما برترید.

۳ـ ﴿کانَ النّاسُ أُمَّـةً واحِدَةً فَـبَعَثَ اللّهُ النَّبیّـینَ مُبَشِّرینَ ...﴾ اَلْبَقَرَة: ۲۱۳

حال (مفرد) / مشتق نکره منصوب — مردم، امت واحد بودند، پس خداوند پیامبران را بشارت دهنده فرستاد.

٤ـ ﴿یا أَیَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّـةُ * ارْجِعـي إِلـیٰ رَبِّـكِ راضیَـةً مَرْضیَّـةً﴾ اَلْفَجْر: ۲۷ و ۲۸

حال مفرد / حال مفرد — ای نفس آرام یافته، خشنود و پسندیده به سوی پروردگارت بازگرد.

۵ـ ﴿إِنَّما وَلیُّـكُمُ اللّهُ وَ رَسُولُـهُ وَ الَّذینَ آمَنُوا الَّذینَ یُقیمونَ الصَّلاةَ وَ یُؤْتونَ[2] الزَّکـاةَ وَ هُمْ راکِعـونَ﴾ اَلْمائِدَة: ۵۵

جمله اسمیه

ولی شما فقط خدا و پیامبر او و کسانی هستند که ایمان آورده‌اند، کسانی که نماز را برپا می‌دارند و زکات می‌دهند درحالی که رکوع‌اند.

۱- **لا تَهِنوا:** سُست نشوید (وَهَنَ ـِ) ۲- **یُؤْتونَ:** می‌دهند (آتـیٰ، یُؤتي)